

Aandacht

Aandacht is volgens mij een van onze grootste kostbaarheden, omdat er een flink tekort aan is. Echte aandacht: 100% focus op de ander, echt luisteren naar wat die te zeggen heeft, doorvragen. Een zeldzaamheid, en daarom voelt het zo geweldig als iemand echt aandacht voor jou heeft, zich niet laat afleiden en niet na drie zinnen aan een eigen verhaal begint. Als je schrijft is maximale aandacht voor je **lezer** van groot belang, want dat maakt je teksten beter. Met op de tweede plaats maximale aandacht en zorg voor jou als schrijver. En op drie: aandacht voor je **schrijfproces**.

Aanpak

Ik maak een plan van aanpak als ik een complexe tekst aan het schrijven ben. Een overzichtje van de **stappen** die ik wil uitvoeren (wat uitzoeken? Wie bellen? Wat doorlezen?) en wat daarvoor een handige volgorde is. En dat natuurlijk gekoppeld aan mijn **planning** zodat alles op tijd afkomt. Dan heb ik overzicht en weet ik steeds wat er bovenaan mijn lijstje staat.

Aantrekkelijk

Ja, een aantrekkelijke tekst. Dat wil toch iedereen? Als je voor een kasteel kan kiezen, waarom dan genoeg nemen met een loods? Aantrekkelijkheid heeft een functie. Je verleidt je **lezer** ermee om door te lezen. Maak jij je tekst aantrekkelijk, dan heeft je lezer plezier en is hij vanzelf benieuwd naar wat er komt (misschien nog wel meer plezier). Plezier is dan de beloning voor het lezen. Het kan ook kennis zijn, of een oplossing of iets anders, afhankelijk van wat voor soort tekst jij je lezer voorschotelt. Veel factoren beïnvloeden de aantrekkelijkheid van een tekst zoals het **eenvoudig** en **concreet** houden, **specifiek** zijn, **details** en **voorbeelden** gebruiken, **zintuigen** aanspreken, het **persoonlijk** maken en ook voldoende **afwisseling** in je tekst aanbrengen.

Accepteren en meebewegen

Accepteren en meebewegen is mijn strategie als ik te maken krijg met moeilijke situaties (en dan bedoel ik niet een onverwachte file op weg naar huis, maar serieuze zaken). In plaats van je te verzetten tegen de feitelijke situatie, accepteer je die. Het is zoals het is. We hebben het hier over pittige toestanden: je verliest je baan en het wordt al snel spannend of je de hypotheek kunt betalen, zoiets. Daar heb je weinig grip op. Maar je hebt wel invloed op hoe je ermee omgaat, op de **houding** waarmee je die situatie instapt. Niet bij de pakken neerzitten, maar doen wat wel kan.

Het **schrijfproces** kan ook zo'n situatie worden. Het heeft een eigen dynamiek die lastig te beïnvloeden is. Het is wat het is. Je kunt wel van alles doen om gunstige **omstandigheden** te creëren (plus: goede **voorbereiding**, ruime **planning**, **schrijftaken** inventariseren, goed humeur, **vertrouwen**), dat helpt je zeker. Maar je hebt niet alles in de hand. En als het een of twee keer niet zo lekker loopt, dan komen we bij accepteren en meebewegen. Accepteren dat het zo is en niet jezelf beschuldigen van falen. En met meebewegen bedoel ik: kijken wat er wel kan. Dat het niet lukt om je plan uit te voeren, wil niet zeggen dat alles voor die dag verloren is. Misschien kun je iets anders doen wat toevallig ook heel nuttig is en wat je schrijfproject weer een stap verder brengt. Moedig voorwaarts.

Actieve werkwoorden

Actief in de zin van: gebruik actieve werkwoorden. Werkwoorden waar pit in zit. En wees zo **specifiek** mogelijk. Om wat voor actie gaat het precies? Alleen zingen? De Amerikaanse singer/songwriter Carly Simon bezingt in *You're so vain* een ijdeltuit: 'You're so vain, you probably think this song is about you.' Of gebeurt er ook nog iets? Carly Simon typéert met dat zingen de *you* uit *You're so vain* als het centrum van het universum. Begin '73 stond het nummer drie weken op 1 in de VS. Wie de *you* is heeft Simon trouwens nooit bekendgemaakt (nee, het gaat niet over Mick Jagger, zoals ik dacht).